

asadní hodnocení výhod a nevýhod panovnické nominace správné a dobře jsou určeny politické podmínky tohoto práva.

Pokud pak se týče otázky přechodu práva nominačního císaře rakouského na vládu naší republiky, konstatuje autor sice správně, že o takovém přechodu nelze mluvit s hlediska práva církevního i s hlediska všeobecně politického, zapomíná však, že pro naše státní úřady jest předpis ústavy o právech vlády závazným a že jej bylo nutno s hlediska práva československého číře formálně striktně vykládati bez ohledu na politické resp. kanonické hledisko.

Arci s některými názory autorovými při vši uznalosti jeho dobré práci nelze souhlasiti.

Tak jest chvála, kterou udílí autor Františkovi Josefovi I. pro objektivní způsob nominace, která prý měla v poslední době výborné výsledky (str. 48., 262, 306, 337, 351, 377—79), zcela nezasloužená. K tomu jest si jen vzpomenouti na poslední dvě předpřevratové nominace na arcibiskupství pražské, které církvi k prospěchu rozhodně nebyly. Autor zde příliš dal se svést subjektivním míněním některých rakouských právníků a státníků. Stejně nelze souhlasiti s míněním autorovým, že panovník při nominaci hleděl vždy respektovati číselný poměr národností. O tom by jej jinak přesvědčila řada biskupů brněnských, kde by našel před převratem jen jediného Čecha. Dále by mohl autor, jinak české řeči tak dobře znalý a zachovávající objektivitu k Čechům, si více všimnouti české literatury církevně právní i česko-právní.

V jednotlivých podrobnostech se přihodily autoru některé omyly. Mluví se a cituje se ve spise nálezný nejvyššího správního soudu v Brně (!) (str. 393, 493 a 502), historie státních forem francouzských po roce 1830 jest zvráceně uvedena (str. 183, 184). Česká jména jest uváděti českým pravopisem (Benesch).

Dr. Wierer.

DR. F. POTUŽIL: *Zákon o soukromých zaměstnancích*. Vydáno v Praze 1934, nákladem E. Weinfurtra, stran 56, 8°, cena neudána. — Informativní tato příručka, vydaná autorem jako členem komise pro zpracování osnovy zákona o soukromých zaměstnancích za ústřední radu čsl. obchodnictva, obsahuje jednak stručný náčrt vzniku a motivů zákona, jednak obsah zákona samého. V jednotlivých kapitolách probírají se pak smlouva o práci, její nastoupení, plat, provise, remunerace, dovolená, skončení pracovního poměru, služební záruka, příslušnost pracovních soudů, poměr k jiným zákonům atd. Příručka je psána vhodnou formou pro praxi a bude nepostradatelnou pro všechny zaměstnavatele i zaměstnance. Prozrazuje informovaného odborníka. Pro právníky však bych doporučoval ještě její doplnění přesnou citací zákona č. 154/1934, neboť příručka jen v závorkách obsahuje čísla paragrafů. Vzorový rejstřík usnadňuje povšechnou orientaci.

Dr. Horka.

ANT. PIMPER: *Hospodářská krise a banky*. Nákladem Sdružení peněžního úřednictva v Praze, 1934, 8°, stran 84, cena Kč 10.—. — První část spisu s názvem »Hospodářská krise a bankovníctví evropské a americké«, ilustruje poměry světového bankovníctví (bankovníctví americké a téměř všech evropských států) a přímé následky, jež měla hospodářská krise na banky všech zemí. V druhé části pak spis pojednává o hospodářské krizi a bankovníctví československém. Líčí situaci před začátkem světové krise, postupující sanaci bank v letech 1927—28 a vliv krise na naše banky. Po řadu let existující konjunktura slibovala dlouhé trvání a část bank opustila některé zásadní principy, podle nichž banky musí býti vedeny. Banky utrpěly poklesem kursu ukládajících hodnot, jejich koncernové podniky nevyplácely dividendy, krise vyvolala desetitisíce konkursů a vyrovnání se stamilionovými passivy a dále znehodnotily se pohledávky bank v cizině následkem poklesu kursů měn. Úvěrové a jiné transakce byly omezeny, čímž byly výdělečné možnosti bank dále zmen-